ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ — ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(Ἀπὸ τὸ Σημειωματάριο ἑνὸς παληοῦ στρατιώτη)

«...Ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὑπηρετεῖ στὸ σύνταγμά μας κ' ἕνας ἐθελοντὴς τετράποδος. Ἕνα σκυλὶ μαῦρο καὶ μαλλιαρό, ποὺ παρουσιάστηκε ἕνα πρωῒ σὲ κάποιο λόχο, χωρὶς οὔτε ἀπὸ στρατολογικὰ γραφεῖα νὰ περάσῃ, οὔτε νὰ τὸ καλέσῃ ἡ πατρίς. Καὶ ἔμεινε ἀπὸ τότε ἐκεῖ, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς στρατιώτου εὐπειθοῦς καὶ πειθαρχικοῦ.

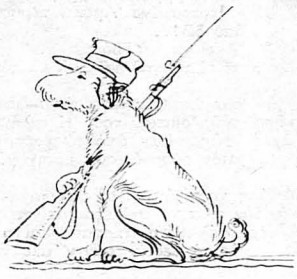

Ἐθελοντὴς...

Ἀμφιβάλλω ἂν ἔχει ἡ Ἑλλὰς στρατιώτη συνεπέστερο. Ποτὲ δὲν ἀκούστηκε παραπονούμενος γιὰ τὸ συσσίτιο ἢ γογγύζοντας γιὰ τὰ γυμνάσια.

Συνήθισε τόσο τὰ στρατιωτικὰ σαλπίσματα, ὥστε εἶνε πειὰ πρῶτος στὰ προσκλητήρια καὶ πρῶτος στὴν ἀναφορὰ καὶ στὴ σύνταξι τῶν λόχων. Ἀπὸ κανένα γυμνάσιο δὲν ἔλειψε ποτέ, ἐνῶ μποροῦσε νὰ ξαπλώσῃ τὴν ἀρίδα του, ξεκοκαλίζοντας μακαρίως κανένα κόκκαλο, σὰν Ἕλληνας ἀργόμισθος.

Ὅταν βλέπω τὸ σκυλὶ αὐτό, θυμᾶμαι, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὸν ἀτταβισμὸ καὶ τὰς περὶ αὐτοῦ θεωρίας τῶν σοφῶν !...

Εἶνε ἀδύνατον μέσα στὸ σῶμα τοῦ σκυλιοῦ αὐτοῦ νὰ μὴν βρίσκεται ἡ ψυχὴ κανενὸς μεγάλου στρατηγοῦ σηγχρόνου ἢ καὶ τῆς ἀρχαιότητος. Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε, ἄραγε, ὁ Ποιμένιος ἢ ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐν μετενψυχώσει ;...

Τὴ στιγμὴ ποὺ χαϊδεύω τὸ ἀκάθαρτο τρίχωμά του, ποῦ ξέρω ἂν δὲν χαϊδεύω τὸν Κάρολο τὸν Μέγα, τὸν Μὰξ - Μαὼν ἢ τὸν Μεγάλο Φρειδερῖκο ;...

Ἕνα σκυλί, ποὺ ἀφήνει τὴν πόλι καὶ τὶς ἀπολαύσεις της, ἕνα σκυλί, ποὺ ἀπολαμβάνει ὅλες τὶς σκύλες καὶ ὅλα τὰ κόκκαλα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔρχεται ἐδῶ πέρα μοναχό του, ἐντελῶς οἰκειοθελῶς, γιὰ νὰ κλειστῇ στοὺς τέσσερες γυμνοὺς τοίχους ἑνὸς στρατῶνος καὶ νὰ ζήσῃ τὴν τραχειὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ζωή, δὲν εἶνε σκυλὶ κοινό, κύριοί μου, νὰ τὸ ξέρετε !...

Εἶπα πὼς παρακολουθεῖ καὶ τοὺς ἐφέδρους στὰ γυμνάσια. Ναί, εἶνε στρατιώτης πάντα πρόθυμος καὶ πάντοτε ἀκούραστος. Μερικά, μάλιστα, γυμνάσια νομίζεις πὼς τὰ ἐννοεῖ καλύτερα ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους.... Ψυχὴ καὶ καρδιά του εἶνε οἱ στρατιωτικοί, ἀκόμα καὶ οἱ ἐφεδροι. Φτάνει νὰ φοροῦν χακὶ καὶ νὰ περπατοῦνε μὲ ἀρβύλλες. Διαρκῶς εἶνε μαζί τους, ἀχώριστος, ἀνακατευόμενος μέσα σὲ στρατιωτικὲς στολές, μέσα σὲ ὅπλα καὶ σκαθιῶν χτυπήματα.

Εἶνε ὁ Ἄρης τῶν σκυλιῶν !...

* * *

Προχθὲς ὅμως ὑπέπεσε σὲ μιὰ παρεκτροπή, σὰν ....ἄνθρωπος κι' αὐτός.

Ὁ κοσμοπολιτισμός, ἡ νέες ἰδέες ἴσως, ποὺ τωρα τελειταῖα, μαζὺ μ' ἐμᾶς τοὺς νεοτροσκληθέντας, ἐπήδησαν μέσ' στὸ στρατό, παρέσυραν, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους φαντάρους, καὶ τὸν τετράποδο «ἐθελοντή», καὶ τὸν κατέβασαν στὴν Ἀθήνα. Ὁ «ἐθελοντὴς» ρεμπελεύοντας ὡς πολίτης καὶ παρεκτρεπόμενος ὡς ὑπαξιωματικός ! Αὐτὸ δὲν ἔστεκε διόλου στὴν στρατιωτικὴ ἀνατροφή του !

Φτάνει νὰ φοροῦν χακὶ καὶ νὰ περπατοῦν μὲ ἀρβύλλες...

Περιδιαβάζοντα, λοιπόν, τὴν νύχτα, ὡς Νεοέλληνα ἀργόμισθον, τὸν βρῆκαν στὴν ὁδὸ Σταδίου δύο τοῦ 1ου λόχου στρατιῶται.

—Ἐθελοντή ! τοῦ φώναξαν.

Ὁ σκύλος τοὺς γνώρισε καὶ ἔτρεξε κοντά τους, κουνῶντας τὴν οὐρά του.

—Τὸν καλημένο τὸν ἐθελοντή ! Τί θέλεις, βρὲ ἐθελοντή, δῶ κάτω ;

—Θὰ διαφθαρῆς !...

Ὁ σκύλος κάτι ἐγρύλλισε, ἄλλα κανεὶς ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, δυστυχῶς, δὲν ξέρει τὴ διάλεκτο τῶν σκύλων. Οἱ νεοπλουτοκράται δὲν μᾶς τὴν εἰσήγαγαν ἀκόμα κι' αὐτὴ ὡς ὁδά. Ἔχοντ ἀράξει τώρα στὰ Γερμανικά καὶ στ' Ἀγγλικά. Τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας δὲν τὴν καθιέρωσε. Γιατὶ τὸ ὑποψγεῖο τὸ ἀτερρόφησε ἡ δημοτικὴ τῶν...Κιούρκων !

Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἀλληλοχαϊδεύτηκαν οἱ ἔφεδροι καὶ ὁ «ἐθελοντής», χωριστήκανε μὲ κάποια λύπη.

—Ἄϊντε, καληνύχτα, τώρα, ἐθελοντή ! Νὰ πᾷς στὸ στρατῶνα. Τ' ἀκοῦς ; Στὸ στρατῶνα, γρήγορα.

Δὲν ξέρω τότε πῶς ὁ σκύλος μ' ἐγνώρισε ὅτι ἀνήκαμε στὸ ἴδιο ... σύνταγμα κι' ἔτρεξε σ' ἐμένα.

—Βρέ, κάτι τέτοια ὥρα ἔξω !... τοῦ εἶπα.

Ὁ ἐθελοντὴς μὲ κύτταξε κατάμματα, σὰν κάτι νὰ θέλῃ νὰ πῇ. Περισσότερο μιλοῦσαν τὰ μάτια του.

—Τί θέλεις ; τὸν ρώτησα.

Ὁ ἐθελοντὴς ταράχτηκε σύγκορμος καὶ γτυπησε καὶ σάρωσε, καθὼς καθόταν, τὸ χῶμα, κατεγής, μὲ τὴν οὐρά του.

Τί ἤθελε νὰ πῇ ;...

Μυστήριο !...

—Χά ! χά ! χά !...

* * *

Τὸν πῆρα καὶ προχωρήσαμε στὴν ὁδὸ Σταδίου. Ὁ ἐθελοντὴς ἔτριβε διαρκῶς τὴ μούρη του ἀπάνω στὸ χακένιο παντελόνι μου. Ἡ στρατιωτικὴ μυρωδιὰ τὸν μεθοῦσε, φαίνεται. Τὸν πῆρα καὶ μπῆκα στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Δοιμπιέ.

Πῆρα ἕνα γλύκισμα ἐγὼ καὶ διάταξα καὶ γιὰ τὸν ἐθελοντὴ μιὰ πάστα. Τὴν ἔφαγε μὲ περισσότερη ἀπὸ τὴν ἀπέναντί μου δεσποινίδα λεπτότητα, μέσα ἀπὸ τὸ πιατελάκι, στὴν καρέκλα καθιστός.

Μιὰ παρέα ἀπὸ κυρίες, ποὺ καθόντοισαν στὸ ἀπέναντι τραπέζι, ἐχαχάνιζαν :

—Γιὰ δέτε, καλέ, ἐκεῖνον τὸν στρατιώτη, ἐκεῖ κάτω, ποὺ κερνάει πάστες τὸ σκυλί, σὰν νὰ εἶνε ἄνθρωπος !...

—Χά ! χά ! χά !...

—Χάχα—χα—χαχά !...

Τὶς κύτταξα. Ἦσαν καλοντυμένες μὲν κυρίες, ἀλλὰ πάρα πολύ....σκυλόμορφες ! Νόμιζες πὼς ὅλα τὰ σκυλιὰ τοῦ κόσμου εἶχαν χαρίσει κάτι ἀπὸ τὴ μορφή τους γιὰ τὰ πρόσωπα τῶν κυριῶν αὐτῶν. Καὶ βλέποντας ἀφ' ἑνὸς αὐτὲς καὶ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τὴν ἀγαθή τοῦ «ἐθελοντῆ» μορφή, σκέφθηκα τὸ μεγάλο λάθος, ποὺ ἔκανε σὲ τοῦτον τὸν κόσμο ὁ Θεός !...

Τὴν ἔφαγε μὲ λεπτότητα...

Καὶ θὰ φιλοσοφοῦσα ἀκόμη περισσότερο, ἂν δὲν σκεπτόμουνα πὼς ἡ ὥρα εἶνε περασμένη καὶ πὼς πρέπει νὰ ξυπνήσω τὸ πρωῒ στὶς τέσσερες, γιὰ νὰ πάω στὸ στρατῶνα.

Κι' ἄφησα μὲ λύπη μου τὸν «ἐθελοντή», ἀφοῦ τοῦ σύστησα νὰ προσέξῃ νὰ μὴ τὸν δῇ....τὸ Φρουραρχεῖο !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἡ ψυχὴ κανενὸς μεγάλου στρατηγοῦ...

Νὰ μὴ τὸν δῇ τὸ Φρουραρχεῖο !...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΟΥΡΙ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 13

Στὶς 13 Δεκεμβρίου τοῦ 1933 ἕνα Ἀγγλικὸ ἁλιευτικό, μὲ πλήρωμα 13 ἀνδρῶν, ἐξετέλεσε τὸ 13ον ταξεῖδι του, τὸ ἀτοῦν διήρκεσε 13 ἡμέρας. Κι' ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ 13, τὸ ταξεῖδι τῶν δεκατριῶν ναυτικῶν ὑπῆρξε θαυμάσιο καὶ ἀρκετὰ προσοδοφόρον.

Ἂς πάροιν, λοιπόν, θάρρος ὅσοι φοβοῦντα τὸν ἀριθμὸ 13.